

Information

17. November, 2007

Rejsebrev fra David Healys hjemegn

”Selv langt ude på landet i Nordirland, helt ude hvor fårene har madpakker med trives forskellen på katolikker og protestanter i bedste velgående”

Af Peter Kyhl Olesen og Thomas Carlsen

”*I fucking hate that guy*”, kommer det resolut fra den lille mand i den nordirske pub, hvorefter han tager et ordentligt drag af sin *Bass Ale*.

Vi kigger lidt chokerede på hinanden. Heldigvis er det ikke en af os to, han taler om. Men om landsholdsspilleren David Healy. Det var bestemt ikke lige det, vi havde regnet med at høre- slet ikke i hans hjemland, og slet ikke på hans egen fødeegn. Manden hedder Mel, og Mel mødte vi på Arkle Bar, 17 Irish Street – i Downpatrick.

For det var netop her, vi var havnet. Og det var bestemt ikke tilfældigt.

Det var efter et par dage i Dublin, at vi tog beslutningen; Vi ville til Nordirland. Hurtigt blev vi dog enige om, at vi under ingen omstændigheder ville til Belfast for at tilslutte os strømmen af oplevelsessyge gavlmaleri- og pigtrådsturister. Der måtte måtte da være noget andet i billedet af Nordirland end ’The same old sad story’; problemerne med sameksistens mellem katolikkerne og protestanterne.

”Hvis I virkelig vil opleve det rigtige Nordirland, skal I tage så langt ud på landet, som I kan. Dér vil I se en fantastisk natur, og møde nogle af de rareste mennesker, I kan tænke jer”, havde en af vores venner, som boede i Nordirland for et par år siden, anbefalet os før vi tog af sted.

Som inkarnerede fodbold-entusiaster havde vi fulgt med i det nordirske fodboldlandsholds genopstand fra en resultat- og renommæssig tilværelse i glemsel til de meriterende sejre i Danmarks EM- pulje over Sverige og Spanien. Personificeringen af at Nordirland igen var tilbage på fodboldens Europakort var angriberen David Healy, der nærmest var blevet et ikon og måske endda en aftager for Georg Best som nationens

samlingspunkt. Vi havde læst et sted, at Healy var født på egnen omkring Downpatrick et godt stykke vej sydøst fra Belfast. Det var det, som afgjorde det. Vi ville ud til dér, hvor Healy havde trådt sine barnestøvler. Downpatrick er også byen, hvor den irske nationalhelgen St. Patrick er begravet. Det er ham vi fejrer hvert år den 17. marts, fra Boston til Brisbane og Buenos Aires – som regel ved at drikke mange pints Guinness eller Murphys. Det er ikke forkert at sige at irskheden selv, øllet, folkemusikken og den herlige accent - udspringer herfra, ’Paddy’'s hvilested ved foden af Mourne-bjergene.

Det blev altså i en dobbelt anledning, at vi et par dage efter drog mod nord. Det største problem var overhovedet at nå dertil, thi Downpatrick er beliggende i en af de britiske øers fjerneste afkroge. Først med ekspresruten Dublin-Belfast, så skift i grænsebyen Newry, der hvor den irske republik hører op, og Storbritannien begynder, og dernæst videre med den lille lokal-bus igennem et øde og kuperet terræn med afstikkere ind i hver en lille landsby – ikke én flække uden en pub, skulle vi i øvrigt hilse at sige. Selvom der kun er 10 bygninger i noget man knapt kan være bekendt at kalde en bygd, så er det sikkert og vist, at den ene af dem er en pub. Vi blev trætte af alt den bumlen og rumlen, vi kørte rundt og rundt, frem og tilbage og følte det som om, at den selv samme fåreflok stod og grinede af os igen og igen, men langt om længe tonede Mournebjergene frem helt ude ved den østlige kyst.

Just ankommet til Downpatrick glemmer vi hurtigt helgenraven. Skiltet med skriften ’The Arkle Bar’ virker mere tiltrækkende. Sekunder efter er vi ved at fortryde. Pubben er lille og mørk, og klientellet består af hærdebredede skaldede mænd. ”Hello lads” kommer det fra bartenderen.

Efter fem minutter har vi endnu ikke fået nogen fjendtlige blikke, endsige tæv, af de ellers ikke ufarligt udséende gæster. Faktisk tiltrækker vores udenlandske accent en del opmærksomhed, og kort efter nærmer en ikke særligt ædru mand med et ikke særligt intakt tandsæt sig vores bord.

- "Where are you boys from? Denmark! That Peter Schmeichel of yours, he was one of the greatest keepers of all time. And Laudrup – that pass to Romario! Genius!"

Tydeligvis en kyndig herre. Han præsenterer sig som Mel McCarthy, men hans fornavn bliver, udsat for den potente blanding som udgøres af hans kraftige nordirske accent og en hel del alkohol, til *Merrl*.

"Hvad Mel, skal du ikke snart på arbejde" spørger de 8-10 andre gæster på pubben ham gentagne gange, "Det er sgu da efter frokostpause nu". Mel virker mere entusiastisk omkring sine pints og pubbens nye eksotiske gæster: "It's too late! These Danish boys got me drinking!". Stort set alt hvad Mel siger vækker munterhed hos et i forvejen muntert klientel.

Det er tydeligt, at 'The Arkle Bar' ikke ofte har udenlandske gæster, hvis to bonderøve fra Fyn kan vække en sådan interesse. "Folk kommer her kun til *St. Paddy's Day*, mest amerikanere. Resten af året er her sgu så tomt som i Mels hjerne" forklarer en af stamkunderne med et grin. Det er vores held, for gæstfriheden er kolossal, og vi er automatisk fantastiske, fordi vi er fra Peter Schmeichels og smukke blondiners hjemland. "Tror du jeg ville ha' nogen chancer med de danske damer?" forhører bartenderen sig. Det virker som en dårlig idé ikke at sige 'ja'.

Mel er nu blevet endnu mindre ædru, end han var i forvejen, og hans historier tager noget meget lidt plausible drejninger. Han var skam en glimrende fodboldspiller i sine yngre dage, og da han boede i England som teenager, var han til prøvetræning i Nottingham Forest, i storhedstiden under Brian Clough. Mel har ikke mange pæne ord til overs for den legendariske manager, som han kalder en "cold cunt". I næste åndedrag forsikrer Mr. McCarthy om, at han også har mødt både Bono og George

Best. "Det skal nok passe, Mel!", griner nogle stamgæster samlet omkring et poolbord lige ved siden af. Mel bryder ud i et tandfattigt grin.

Da vi spørger til David Healy og det nordirske landsholds chancer for at kvalificere sig til EM, snøvler han på nordirsk accent så tyk, at man skære i den, at de er nogen "*fooking amateurs*", og at de kommer ikke til at stå distancen. "Problemet er at alle spillerne er i 2. og 3. divisionsklubber.

I øvrigt er jeg pisseligeglad", snøvler han: "Jeg holder med 'The guys from the Republic'", og peger op på det grøn-hvide firkløverprydede Celtic-ur der hænger over baren. 'Det gør alle vi katolikker. Også nordirere'.

Uden at have tænkt over det har vi bevæget os ind i Downpatricks katolske hjerte. Da vi tager en rygepause med Mel ude på den solbeskinnede gade foran Arkle Bar er det umuligt at ignorere hvad der ligger lige rundt om hjørnet: Den 10 meter høje mast belæsset med overvågningskameraer, som tårner over en pigtrådsomkranset mur, der skal beskytte en nærliggende protestantisk enklave.

Et par timer efter står vi ved St. Patricks grav. Her fra irskhedens kilde kan man skue over Downpatrick, der ligger udstrakt ud over hvad vi to fynboer vil kalde et bjerg, men som for de lokale nok nærmere er en bakke. Irish Street er synlig herfra. Vi kan se Arkle Bars grå tag. Det er umuligt at ignorere at naboerne i den indemurede protestantiske enklave alle som én har knaldrøde tagsten. Det protestantiske kvarter der ligger om hjørnet fra 'Den Irske Gade' ligner flammer midt i et hav.

Vi tog med vilje ikke til Belfast, fordi vi ville se noget andet end den jammer, vi er blevet så vant til de sidste årtier. Men selv helt herude, i selve irskhedens hjerte, handler historien om Nordirland åbenbart stadigvæk om mure og pigtråd.